

Arrest

nr. 309 092 van 28 juni 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats:

1. ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE
2. ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 en 16 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOURI *loco* advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 18 september 2021, diende op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 25 augustus 2021 (Eurodac).

1.2. Op 11 april 2023 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 13 april 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 20/09/2021

Overdracht CGVS: 11/01/2022

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27/02/2023 van 08u42 tot 12u46, in het bijzijn van een tolk die uw moedertaal, het Pashtou, machtig is. U werd gedurende het hele interview bijgestaan door uw advocaat, meester Peharpé loco meester Geleyn.

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het subdorp Qala-i-Duro in Mia Khel, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U stopte na twee jaar met school omdat u hiertoe gedwongen werd door de taliban. Daarnaast ging u vanaf uw acht jaar naar een madrassa waar de taliban eenmaal per week de Jihad predikten.

De taliban vroegen u enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan of u bij hen wou komen werken. Ze zouden u trainen om samen met hen te vechten en u mocht hierover overleggen met uw vader.

In diezelfde periode kwamen de taliban naar uw huis omdat ze 's nachts bij jullie wouden schuilen tegen de koude. Uw vader weigerde dit. De dag nadien vond er een inval plaats in een huis van de taliban in uw dorp, op het initiatief van de voormalige overheid. Een week later kwamen de taliban naar jullie huis en zeiden ze dat ze na grondig onderzoek te weten waren gekomen dat jullie informatie over de taliban hadden doorgegeven naar de overheid en dat dit tot de inval had geleid.

Ongeveer vijftien à twintig dagen nadat de taliban u voor het eerst hadden gevraagd om voor hen te komen werken, werd u opnieuw door hen benaderd. Ditmaal met de vraag waarom u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen. Hierop gaven ze u drie dagen de tijd om hun eis in te willigen. Na deze tweede bedreiging, stopte u met naar de madrassa te gaan. Uw vader besloot dat het niet langer veilig was voor u in Afghanistan en dat u moest vluchten.

U verbleef na deze tweede rekruteringspoging nog een week ondergedoken bij u thuis, alvorens u kon vluchten. Tijdens deze week, kwamen de taliban tweemaal bij u thuis langs. Ze kwamen jullie huis binnen en bedreigden uw vader met de dood maar doorzochten het huis niet omdat ze slechts een document voor een huiszoeking konden krijgen van het district vanaf de derde keer.

U vertrok op 2 juli 2021 en bent ongeveer 3 maanden onderweg geweest. U kwam op 18 september 2021 aan in België en u diende hier op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de taliban een derde maal langs en ze doorzochten jullie huis. Vervolgens vond er één à twee maanden na uw vertrek opnieuw een inval van de overheid plaats in een huis van de taliban. Naar aanleiding hiervan beschuldigden de taliban uw gezin opnieuw van spionage voor de overheid. De taliban kwamen nogmaals naar uw huis en hielden uw vader tien dagen lang gevangen om hem onder druk te zetten om u over te leveren aan hen. Na overleg met de maliks werd hij vrijgelaten. De taliban kwamen twintig dagen later voor een laatste keer naar uw huis om naar u te vragen.

Twee of vier maanden na uw vertrek werd uw vader gedood in een gevecht tussen de taliban en de overheid toen hij in een taxi op weg was naar de bazaar om boodschappen te halen voor jullie gezin.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. U vreest dit enerzijds omdat ze u probeerden gedwongen te rekruteren en u hier niet op bent ingegaan. Anderzijds vreest u dit omdat de taliban u ervan beschuldigden informatie over de taliban te hebben doorgegeven aan de overheid en dit tot een inval op een huis van de taliban in uw dorp leidde.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door een flagrante omissie in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wat betreft uw persoonlijke problemen met de taliban. Toen u bij de DVZ werd gevraagd wat uw problemen waren die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan, verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen persoonlijke problemen had in Afghanistan, doch dat u was gevlucht omdat u er geen toekomst zag door de gevolgen van de machtsovername door de taliban (CGVS vragenlijst, d.d. 07/01/2022, vraagnr. 3.5). In contrast hiermee, haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud twee grote problemen aan die leidden tot uw vlucht uit Afghanistan. Zo haalde u in eerste instantie aan dat de taliban hadden getracht u gedwongen te rekruteren en dat u problemen ondervond omwille van het gegeven dat u dit niet wou en van hen bent gevlucht (NPO, p. 13-14 & 19). In tweede instantie haalde u aan dat de taliban u en uw gezin hadden beschuldigd van informatie over de taliban door te spelen naar de voormalige overheid, wat leidde tot een inval op een huis van de taliban in uw dorp (NPO, p. 13 & 22-23). Wanneer u werd geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de DVZ had nagelaten iets over deze twee problemen te vermelden, kon u enkel maar aanhalen dat u zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven dat u problemen had met de taliban (NPO, p. 25). Hiermee verklaarde u de omissie niet, maar ontkende u louter uw verklaringen bij de DVZ dat u geen persoonlijke problemen had in Afghanistan (CGVS vragenlijst, d.d. 07/01/2022, vraagnr. 3.5). Deze flagrante omissie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op algehele wijze. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Voorts kunnen uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban en het gegeven dat de taliban u en uw familie ervan beschuldigden informatie door te spelen over hen aan de voormalige overheid het CGVS niet overtuigen omwille van volgende pertinente vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de wijze waarop u gerekruteerd werd door de taliban, niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat de taliban u drie jaar geleden al hadden gedwongen om te stoppen met naar school te gaan, daar u voor hen moest werken en mee moest vechten (NPO, p. 4-5 & 15). U verklaarde tevens dat de taliban u een maand voor uw vertrek in de madrassa vroegen of u bij hen wou komen werken en dat ze u zouden trainen om mee te vechten met hen (NPO, p. 17). Vijftien à twintig dagen later benaderden de taliban u opnieuw, ditmaal met de vraag waarom u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen. Hierop gaven ze u drie dagen om hun eis in te willigen. Na deze tweede bedreiging, stopte u met naar de madrassa te gaan en bent u een week later het land ontvlucht (NPO, p. 19-20). Dergelijke handelingswijze van de taliban, waarbij ze u individueel en gedwongen trachten te rekruteren, valt niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt algemeen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Omtrent de rekruteringspogingen van de taliban, gaf u immers aan dat er geen overleg plaatsvond met de maliks, omdat de taliban volgens u met niemand moesten overleggen (NPO, p. 20).

Verder kan u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u persoonlijk viseerden en ze dermate veel moeite deden om u te rekruteren. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban u persoonlijk hadden gevraagd om hen te vervoegen, gaf u aan dat er veel redenen waren, doch verklaarde u enkel dat dit was omdat de taliban jongens zoals u nodig hadden, om hun ledenaantal te doen groeien. U gaf expliciet aan dat u voor het overige geen bijzondere vaardigheden of kwaliteiten had waarom ze u als een geschikt talibanlid zouden kunnen aanschouwen (NPO, p. 19). Het is gelet op de door u geschetste veiligheidscontext echter weinig logisch en bijzonder vreemd dat de taliban u omwille van deze reden gedwongen zouden rekruteren. U verklaarde immers dat er dorpelingen waren die de taliban steunden (NPO, p. 11) en dat veel dorpelingen zich vrijwillig aansloten bij de taliban wanneer ze overgingen tot rekrutering in het dorp (NPO, p. 12). Dit wordt ook bevestigd door de COI waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt dat de zuidelijke districten van de provincie Kapisa – waaronder het district Tagab dat als een betwist gebied wordt omschreven – sympathie vertoonden ten opzichte van de taliban, en dat de taliban in het gebied beschreven werd als een gedisciplineerde kracht die in staat was om er vrij te opereren (EASO, Afghanistan Security situation: Country of Origin Information Report, June 2021, p. 221-228). Aangezien uit uw verklaringen en de COI blijkt dat de taliban in uw dorp en uw regio genoeg vrijwilligers en steun hadden, is het des te onlogischer is dat ze u zouden viseren, daar u nota bene expliciet aangaf dat u geen speciale vaardigheden had waarom de taliban u nodig zouden hebben (NPO, p. 19). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u opeens dat er van elke familie één jongen moest meegaan met de taliban om voor hen te vechten, doch dat u het niet zeker wist (NPO, p. 21). Deze verklaring kan de vaststelling dat u niet aannemelijk hebt gemaakt waarom de taliban u viseerden niet verschonen, daar u hiermee nog altijd niet aantoonde waarom de taliban u per se nodig hadden, terwijl ze beroep konden doen op de vele dorpelingen die hen vrijwillig vervoegden. Dit gegeven haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas gekenmerkt worden door een opeenvolging van tegenstrijdigheden en incoherenties.

Ten eerste, legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u stopte met naar de madrassa te gaan. Zo zei u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u naar de madrassa ging vanaf de leeftijd van acht jaar en dat u stopte op de leeftijd van veertien jaar (NPO, p. 5). Aangezien u geboren werd in 2001 zou dit betekenen dat u al in 2015, ongeveer 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, stopte met naar de madrassa te gaan. Direct erna gaf u aan dat u naar de madrassa ging tot ongeveer een jaar voor uw vertrek (NPO, p. 5). Later verklaarde u echter dat de taliban u anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan vroegen om samen met hen te werken en wapens te dragen en dat u op dat moment nog in de madrassa studeerde (NPO, p. 14). Op nog een ander moment gaf u dan weer aan dat u twee maanden voor uw vertrek gestopt bent met naar de madrassa te gaan (NPO, p. 15). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u toe dat u mogelijks een foutje had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dat u wel degelijk had verteld dat u twee maanden voor uw vertrek gestopt was met naar de madrassa te gaan (NPO, p. 25). Deze verklaring kan uw tegenstrijdige verklaringen echter niet verschonen, daar u zichzelf op te veel verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud hebt tegengesproken, waardoor een loutere vergissing is uitgesloten. Bovendien kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover, gezien u met de madrassa stopte als een gevolg van de bedreigingen die u ontving van de taliban - u stopte immers op vraag van uw vader nadat u voor de tweede maal bedreigd werd door de taliban (NPO, p. 19) - , éénduidige verklaringen zou afleggen. Bijgevolg ondermijnen deze bijzonder volatiele en tegenstrijdige verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede, legde u incoherente verklaringen af over het tijds kader waarbinnen uw gedwongen rekrutering plaatsvond. U vermeldde dat u voor de eerste keer werd gerekruteerd door de taliban en dat de eerste bedreiging plaatsvond in de madrassa ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek (NPO, p. 17). Vijftien à twintig dagen later benaderden ze u nogmaals om te vragen waarom u nog niet was ingegaan op hun eis om voor hen te komen werken en om te zeggen dat u nog drie dagen kreeg om u bij hen te vervoegen. Op dit moment zou u dus de tweede bedreiging ontvangen hebben (NPO, p. 19). Dit zou betekenen dat u na de tweede bedreiging nog maanden in Afghanistan zou verbleven hebben. Later verklaarde u echter dat u een week na de tweede bedreiging het land ontvlucht bent (NPO, p. 20). Dit tijds kader klopt allesbehalve. Deze incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, daar minstens van u kan worden verwacht dat u coherent kan vertellen over het tijds kader van de bedreigingen die er voor hebben gezorgd dat u Afghanistan bent ontvlucht.

Ten derde, legde u incoherente verklaringen af over de tijdsperiode die u nog in Afghanistan zou verbleven hebben nadat de taliban u van spionage voor de overheid zouden beschuldigd hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de taliban een maand voor uw vertrek naar uw huis kwamen omdat ze een slaapplek zochten (NPO, p. 13 & 21). Uw vader weigerde hen in huis te nemen (NPO, p. 13 & 22). De dag erna vond een inval plaats in een huis van de taliban in uw dorp (NPO, p. 13). Het initiatief voor deze

inval lag bij de voormalige overheid (NPO, p. 22). Een week erna kwamen de taliban naar uw huis en beschuldigden ze u en uw gezin ervan informatie te hebben doorgespeeld naar de overheid, wat de aanleiding voor de inval zou zijn geweest (NPO, p. 13 & 23). Dit zou betekenen dat u nog ongeveer drie weken in Afghanistan zou hebben verbleven nadat u van spionage beschuldigd werd door de taliban. Dit valt niet te rijmen met wat u hierover later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde. U verklaarde immers aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u was gevlucht uit Afghanistan een week nadat u door de taliban beschuldigd werd van spionage (NPO, p. 23). Het gegeven dat u zulke incoherente verklaringen aflegde over het tijdsverloop tussen het moment waarop u door de taliban beschuldigd werd van spionage en uw vertrek uit Afghanistan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gelet op de ernst van deze beschuldiging, daar het één van de redenen is waarom u uw land bent ontvlucht (NPO, p. 13 & 23), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen doorheen het persoonlijk onderhoud.

Bovendien zijn uw verklaringen over het handelen van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan hoogst onwaarschijnlijk in de door u geschetste context. Vooreerst verklaarde u dat de taliban u gedwongen trachtten te rekruteren. Nadat ze u een eerste keer in de madrassa aanspraken om u gedwongen te rekruteren, mocht u gewoon naar huis gaan om alles met uw vader te bespreken. Daarna wachtten de taliban vijftien à twintig dagen vooraleer ze u nogmaals benaderden om u te vragen waarom u niet was ingegaan op hun eis om u bij hen te voegen. U kreeg toen drie dagen de tijd om zich aan te melden, maar ging hier niet op in (NPO, p. 19). Daarnaast gaf u aan dat de taliban u ervan beschuldigden een spion te zijn voor de overheid omdat uw vader geweigerd had hen onderdak te geven en omdat u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen, en er nadien een inval van de overheid op een huis van de taliban plaatsvond in uw dorp (NPO, p. 13 & 22-23). U gaf aan dat de taliban hiervoor bij jullie thuis waren gekomen om te vertellen dat ze na onderzoek hadden vastgesteld dat jullie gespioneerd hadden voor de overheid (NPO, p. 13 & 23). Uw vader trachtte uit te leggen dat jullie dit niet hadden gedaan en volgens uw verklaringen accepteerden de taliban deze uitleg niet (NPO, p. 22-23). Uit uw verklaringen bleek verder niet dat er toen nog iets was gebeurd, noch dat jullie door hen werden gestraft. U gaf voorts aan dat u, nadat u voor de tweede maal door de taliban benaderd werd om u bij hen te voegen, nog een week thuis ondergedoken leefde alvorens u uit Afghanistan vluchtte. De taliban kwamen in die week tweemaal bij u thuis langs omdat ze op zoek naar u waren maar doorzochten hierbij het huis niet, noch bestraffen zij uw familie (NPO, p. 19-20). Dergelijke vrijblijvende handelswijze van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan, waarbij ze tijdens hun eerste twee pogingen om u gedwongen te rekruteren weinig doortastend te werk gingen en tijdens hun daaropvolgende huisbezoeken - hoewel u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen, en ze u en uw familie ervan beschuldigden te spioneren voor de overheid - niet eens de moeite deden om jullie huis te doorzoeken of uw familie te bestraffen, is weinig logisch en bijzonder vreemd in de door u geschetste veiligheidscontext. U verklaarde immers dat (i) de dorpelingen door de taliban geslagen, meegenomen en/of gearresteerd werden wanneer ze de door de taliban opgelegde regels niet volgden (NPO, p. 12-13); dat (ii) de families van deze personen ook slecht behandeld werden; dat (iii) de taliban jongens die stopten met naar de madrassa te gaan nadat de taliban er kwamen prediken, thuis gingen halen en meenamen om samen te vechten (NPO, p. 17); en dat (iv) mensen die er door de taliban van werden beschuldigd te hebben gespioneerd voor de overheid op dezelfde dag door de taliban gedood werden (NPO, p. 21). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Redelijkerwijze kan er dan ook verwacht worden dat de taliban reeds voor uw vertrek verregaande stappen zouden ondernomen hebben tegen u en uw familie, en dat zij ten minste jullie woning doorzocht zouden hebben wanneer zij bij u thuis langskwamen. De uitleg die u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verschaftte voor het gegeven dat de taliban jullie huis niet konden of mochten doorzoeken bij hun twee huisbezoeken voor jullie vertrek, nl. dat ze pas bij een derde huisbezoek het recht hadden om uw huis te doorzoeken omdat ze dan een document van het district kregen dat hen toeliet dit te doen (NPO, p. 20), raakt bovendien kant nog wal. Het houdt immers geen steek dat de taliban die verwikkeld waren in een jarenlange gewapende strijd met de voormalige overheid hen net tot hun vijand, de overheid, zouden gewend hebben om toestemming te vragen om een huiszoeking uit te voeren bij iemand die ze nota bene verdachten van samenwerking met diezelfde overheid. Het gegeven dat de vrijblijvende handelswijze van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan, niet te rijmen valt met de door u geschetste handelswijze van de taliban en de manier waarop dit wordt beschreven in de landeninformatie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte, valt uw eigen gedrag nadat de taliban u trachtten gedwongen te rekruteren niet te rijmen met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde immers dat de taliban u tweemaal hebben benaderd om voor hen te werken nadat u bent gestopt met naar school te gaan (NPO, p. 17). Nadat ze u een eerste keer in de madrassa aanspraken om u gedwongen te rekruteren, benaderden de taliban u vijftien à twintig dagen later nogmaals om u te vragen waarom u niet was ingegaan op hun eis om u bij hen te voegen. U kreeg toen drie dagen de tijd om zich aan te melden (NPO, p. 19). Volgens uw verklaringen nam uw vader de

rekruteringspogingen heel serieus, aangezien hij boos werd toen u thuiskwam en vertelde dat u voor de eerste keer benaderd was door de taliban in de madrassa. Toen u hem vertelde wat er was gebeurd, gaf hij namelijk aan dat u voorzichtig moest zijn en dat u zeker niet mocht meegaan met hen omdat de taliban wreed zijn (NPO, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat u pas gestopt bent met naar de madrassa te gaan nadat de taliban u voor de tweede keer benaderden (NPO, p. 19). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u na de tweede keer dat de taliban u trachtten gedwongen te rekruteren nog een week thuis verbleef voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 19-20 & 23-24). Het gegeven dat u tussen het eerste en het tweede moment dat de taliban u benaderden, gewoon naar de madrassa bleef gaan en dat u na de tweede rekruteringspoging nog thuis bleef overnachten is bijzonder risicovol en weinig logisch in de door u geschetste context. Zo verklaarde u doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de madrassa gekend was door de taliban. U zei immers dat de talibanstrijder Mullah Daoud en zijn mannen vaak langskwamen om te prediken over de jihad, om te vragen of de studenten wouden samenwerken met hen en om te praten over vechten tegen de ongelovigen (NPO, p. 14-16). U schetste ook een duidelijk beeld van de taliban als zijnde uiterst wreed (NPO, p. 19). Ze sloegen en arresteerden mensen die hun regels niet volgden en ze vielen ook hun families aan (NPO, p. 12). Als mensen weigerden mee te gaan met hen, dan kwamen de taliban achter deze mensen aan om hen te slaan of vast te houden (NPO, p. 12-13 & 17). Tenslotte valt uit uw verklaringen af te leiden dat de taliban op de hoogte waren van de woonplaats van uw gezin, aangezien ze doorheen uw leven vaak kwamen aankloppen met de vraag om te overnachten (NPO, p. 10-11, 13 & 21) en ze ook langskwamen toen ze u en uw gezin ervan verdachten gespioneerd te hebben voor de overheid (NPO, p. 13 & 23). Redelijkerwijze kan er dan ook van u en uw vader worden verwacht, gezien hij de situatie ernstig nam, dat jullie er alles aan zouden hebben gedaan om te verhinderen dat u nog naar de madrassa – de plaats waar u benaderd werd door de taliban – terugging, en dat jullie, gezien de taliban op de hoogte waren van jullie woonplaats en jullie ervan verdachten te spioneren voor de overheid, na deze tweede rekruteringspoging er alles aan zouden hebben gedaan om het huis te verlaten, hetzij door het land te verlaten, hetzij door te overnachten bij vrienden of familieleden. Dit alternatief bleek immers beschikbaar, daar uw broers en zus bij uw paternale oom wonen (NPO, p. 6-7). Bijkomend is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat uw twee broers op dit moment nog altijd naar de madrassa gaan, zeker aangezien u verklaarde dat dit dezelfde madrassa was waar u tweemaal werd benaderd door de taliban om voor hen te werken (NPO, p. 8). Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees en het gegeven dat uw broers momenteel nog altijd naar de madrassa gaan verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen ten opzichte van wat u had verklaard bij de DVZ omtrent de job van uw vader. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader voor de burgerlijke politie werkte (DVZ verklaring, d.d. 22/10/2021, p. 12). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of uw vader banden had met de voormalige overheid, een vraag die u stellig negatief beantwoordde (NPO, p. 9).

U gaf verder aan dat uw vader landbouwer was en dat uw vader gedood werd tijdens een gevecht tussen de overheid en de taliban toen hij in een taxi onderweg was naar de markt in de bazaar (NPO, p. 3 & 9). Dit had derhalve niks te maken met een potentiële job als politieagent. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet wist hoe ze bij de DVZ tot de vaststelling zijn gekomen dat uw vader voor de burgerlijke politie werkte en dat ze u misschien verkeerd begrepen hebben (NPO, p. 25). Deze verklaring overtuigt allerm minst, daar het verschil tussen een landbouwer en een politieagent beduidend is en het weinig plausibel is dat de autoriteiten bij de DVZ u op zodanig aanzienlijke wijze zouden hebben misverstaan. U had bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat uw verklaringen er aan u werden voorgelezen (NPO, p. 2 & 3). Het spreekt voor zich dat zulke flagrante tegenstrijdigheid over het profiel van uw vader, uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Bijkomend, dient te worden opgemerkt dat de dood van uw vader geen link vertoont met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde immers dat uw vader werd gedood in een vuurgevecht tussen de overheid en de taliban toen hij in een taxi onderweg naar de bazaar was om boodschappen te halen voor uw gezin. Dit gebeurde ongeveer twee of vier maanden na uw vertrek (NPO, p. 3 & 7 & 9). Dit betreft echter een blote bewering. Zelfs indien het CGVS geloof zou kunnen hechten aan de dood van uw vader, quod non, blijkt hieruit geenszins dat u en uw vader gevisieerd of vervolgd werden door de taliban. U verklaarde namelijk dat uw vader het slachtoffer werd van willekeurig geweld, daar het geen persoonlijke aanval op uw vader behelsde en hij omkwam tijdens een aanval van de taliban op een veiligheidspost van de overheid (NPO, p. 3 & 9). U gaf bovendien expliciet aan dat u en uw gezin geen problemen hebben ondervonden met de taliban in het kader van de dood van uw vader (NPO, p. 10).

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. De taskara van uw vader zegt hoogstens iets over zijn identiteit en de familieband die tussen jullie bestaat, doch

worden deze elementen evenmin in vraag gesteld. Uit de voor u voorgelegde documenten blijkt dus geen link met de door u aangehaalde vrees en feiten.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U liet na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 april 2023 werd op 14 mei 2023 een verzoekschrift ingediend door advocaat R. JESPERS, gekend in de zaak bij de Raad onder rolnummer RvV 293 561. Op 16 mei 2023 werd een ander verzoekschrift ingediend tegen de voormelde beslissing van de adjunct-commissaris, gekend in de zaak bij de Raad onder rolnummer RvV 294 210.

Met toepassing van artikel 39/68-2, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting wordt afstand gedaan van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 293 561.

Aldus wordt er uitspraak gedaan op basis van het verzoekschrift met het rolnummer RvV 294 210.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"artikel 32 van de grondwet, artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, transparantie van bestuur, gelijkheid der wapens, rechten van verdediging."

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal het administratief dossier niet heeft overgemaakt ondanks het verzoek van de advocaat. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de procedure voor de Raad een schriftelijk karakter heeft. In dat opzicht is de kennisneming van het administratief dossier van cruciaal belang teneinde de inhoud ervan te kunnen nagaan evenals de besluiten die de commissaris-generaal trekt uit de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, in samenhang met de stukken en het administratief dossier, te bestuderen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing meermaals verwezen naar de stukken in het administratief dossier. Daarbij voorziet artikel 32 van de Grondwet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en er een kopie van moet kunnen verkrijgen. Deze voorziening is voor de procedure voor de Raad doorslaggevend omwille van het geschreven karakter en het feit dat er geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60, lid 2, van de Vreemdelingenwet). Het gebrek aan een administratief dossier belet een efficiënte verdediging van de verzoeker. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin in het kader van een laattijdig overgemaakt administratief dossier besloten werd dat verzoeker belemmerd werd in de mogelijkheid om middelen aan te voeren in de (schriftelijke) procedure van de Raad en dat de rechten van verdediging

waren geschonden, zelfs al had verzoeker de mogelijkheid om het dossier ter griffie te raadplegen (RvV 20 maart 2019, nr. 221 416). Men kan in huidig geval enkel tot hetzelfde besluit komen dat de litigieuze beslissing dient te worden vernietigd.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht.”

Verzoeker stelt dat er geen behoorlijke analyse is uitgevoerd van de relevante informatie die door hem is voorgelegd. De commissaris-generaal begaat een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden.

Verzoeker wijst erop dat de bewijslast gemeenschappelijk is en dat de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht draagt. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie van de Europese Unie hieromtrent.

Verzoeker volhardt in zijn vrees. Uit de COI Focus van april 2022 blijkt dat de taliban de samenwerking en hulp vereist van de lokale bevolking. De gedwongen rekrutering is evenzeer een praktijk die wordt gebruikt door de taliban. Het voordeel van de twijfel moet dan ook worden toegekend.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad aangaande verwestering en de invloed dat dit kan hebben op een risico op vervolging.

Verzoeker kan in afwezigheid van het administratief dossier niet nagaan welke vragen tijdens het persoonlijk onderhoud al dan niet werden gesteld om de vrees als terugkeerder te beoordelen noch welke antwoorden werden verschaft in samenhang met de informatie op de welke het Commissariaat-generaal zich baseert.

Verzoeker handelt tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, door om te gaan met westerlingen. Verzoeker verwijst naar landeninformatie over het risico van Afghanistan die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het westen.

Verzoeker stelt dat op grond van wat reeds is uiteengezet, minstens sprake is van een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt. Het is in de bestreden beslissing niet duidelijk waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van voormeld artikel. Dit is een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. Uit de bronnen die de bestreden beslissing wel aanhaalt komt de volatiele en onrustige situatie in Afghanistan namelijk steeds weer op de voorgrond. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin werd geoordeeld dat de COI Focus van januari 2022 gebrekkig is. Men ziet dus niet in op welke grond de commissaris-generaal zich op heden kan baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is terwijl internationale organisaties zich meer dan ooit zorgen baren over de situatie in Afghanistan sedert de machtswissel en dat de toegang tot betrouwbare bronnen ernstig verhinderd is. Verzoeker verwijst naar artikels van incidenten waarbij burgers werden getroffen.

De terugkeer uit het westen en het feit dat verzoeker Daesh ontvluchtte zijn persoonlijke factoren in diens hoofden die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen, daar de strikt opgelegde toepassing van de sharia door de taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen, o.a. mensen die terugkeren uit het westen. Verzoeker zal hierdoor worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker verwijst naar de humanitaire crisis in Afghanistan en verwijst naar rechtspraak en landeninformatie hieromtrent.

3.1.2. In een aanvullende nota van 18 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments” van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;

- het EUAA-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 19 april 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- bewijs tewerkstelling (stuk 1);
- bewijs tewerkstelling tuinbouw (stuk 2);
- getuigschrift werkgever (stuk 3);
- identiteitsbewijs (stuk 4).

Verzoeker stelt dat het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de taliban wegens zijn lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving. Hij is op jonge leeftijd in september 2021 in België aangekomen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn tewerkstelling en vriendschappen een impact heeft op de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Verder is zijn klederdracht allerm minst Afghaans. Hij loopt het risico om onder de aandacht van de taliban te komen, hetzij op doorreis of bij terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jongvolwassene lang genoeg uit het land is geweest om als verwesterd beschouwd te worden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

3.1.4. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 19 april 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- schoolattest (stuk 1);
- brief werkgever (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een reserme aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal het administratief dossier niet heeft overgemaakt ondanks het verzoek van de raadsheer hierom, merkt de Raad op dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzage recht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker, die bijstand geniet van zijn advocaat, mocht tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor

de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te bekomen. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Verzoeker, die bijgestaan wordt door zijn advocaat, kon overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet tevens gebruik maken van het inzagerecht bij de Raad om ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de wijze waarop u gerekruteerd werd door de taliban, niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat de taliban u drie jaar geleden al hadden gedwongen om te stoppen met naar school te gaan, daar u voor hen moest werken en mee moest vechten (NPO, p. 4-5 & 15). U verklaarde tevens dat de taliban u een maand voor uw vertrek in de madrassa vroegen of u bij hen zou komen werken en dat ze u zouden trainen om mee te vechten met hen (NPO, p. 17). Vijftien à twintig dagen later benaderden de taliban u opnieuw, ditmaal met de vraag waarom u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen. Hierop gaven ze u drie dagen om hun eis in te willigen. Na deze tweede bedreiging, stopte u met naar de madrassa te gaan en bent u een week later het land ontvlucht (NPO, p. 19-20). Dergelijke handelingswijze van de taliban, waarbij ze u individueel en gedwongen trachtten te rekruteren, valt niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt algemeen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Omtrent de rekruteringspogingen van de taliban, gaf u immers aan dat er geen overleg plaatsvond met de maliks, omdat de taliban volgens u met niemand moesten overleggen (NPO, p. 20).

Verder kan u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u persoonlijk viseerden en ze dermate veel moeite deden om u te rekruteren. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban u persoonlijk hadden gevraagd om hen te vervoegen, gaf u aan dat er veel redenen waren, doch verklaarde u enkel dat dit was omdat de taliban jongens zoals u nodig hadden, om hun ledenaantal te doen groeien. U gaf expliciet aan dat u voor het overige geen bijzondere vaardigheden of kwaliteiten had waarom ze u als een geschikt talibanlid zouden kunnen aanschouwen (NPO, p. 19). Het is gelet op de door u geschetste veiligheidscontext echter weinig logisch en bijzonder vreemd dat de taliban u omwille van deze reden gedwongen zouden rekruteren. U verklaarde immers dat er dorpelingen waren die de taliban steunden (NPO, p. 11) en dat veel dorpelingen zich vrijwillig aansloten bij de taliban wanneer ze overgingen tot rekrutering in het dorp (NPO, p. 12). Dit wordt ook bevestigd door de COI waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt dat de zuidelijke districten van de provincie Kapisa – waaronder het district Tagab dat als een betwist gebied wordt omschreven – sympathie vertoonden ten opzichte van de taliban, en dat de taliban in het gebied beschreven werd als een gedisciplineerde kracht die in staat was om er vrij te opereren (EASO, Afghanistan Security situation: Country of Origin Information Report, June 2021, p. 221-228). Aangezien uit uw verklaringen en de COI blijkt dat de taliban in uw dorp en uw regio genoeg vrijwilligers en steun hadden, is het des te onlogischer is dat ze u zouden viseren, daar u nota bene expliciet aangaf dat u geen speciale vaardigheden had waarom de taliban u nodig zouden hebben (NPO, p. 19). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u opeens dat er van elke familie één jongen moest meegaan met de taliban om voor hen te vechten, doch dat u het niet zeker wist (NPO, p. 21). Deze verklaring kan de vaststelling dat u niet aannemelijk hebt gemaakt waarom de taliban u viseerden niet verschonen, daar u hiermee nog altijd niet aantoonde waarom de taliban u per se nodig hadden, terwijl ze beroep konden doen op de vele dorpelingen die hen vrijwillig vervoegden. Dit gegeven haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas gekenmerkt worden door een opeenvolging van tegenstrijdigheden en incoherenties.

Ten eerste, legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u stopte met naar de madrassa te gaan. Zo zei u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u naar de madrassa ging vanaf de leeftijd van acht jaar en dat u stopte op de leeftijd van veertien jaar (NPO, p. 5). Aangezien u geboren werd in 2001 zou dit betekenen dat u al in 2015, ongeveer 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, stopte met naar de madrassa te gaan. Direct erna gaf u aan dat u naar de madrassa ging tot ongeveer een jaar voor uw vertrek (NPO, p. 5). Later verklaarde u echter dat de taliban u anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan vroegen om samen met hen te werken en wapens te dragen en dat u op dat moment nog in de madrassa studeerde (NPO, p. 14). Op nog een ander moment gaf u dan weer aan dat u twee maanden voor uw vertrek gestopt bent met naar de madrassa te gaan (NPO, p. 15). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u toe dat u mogelijk een foutje had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dat u wel degelijk had verteld dat u twee maanden voor uw vertrek gestopt was met naar de madrassa te gaan (NPO, p. 25). Deze verklaring kan uw tegenstrijdige verklaringen echter niet verschoonen, daar u zichzelf op te veel verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud hebt tegengesproken, waardoor een loutere vergissing is uitgesloten. Bovendien kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover, gezien u met de madrassa stopte als een gevolg van de bedreigingen die u ontving van de taliban - u stopte immers op vraag van uw vader nadat u voor de tweede maal bedreigd werd door de taliban (NPO, p. 19) - , éénduidige verklaringen zou afleggen. Bijgevolg ondermijnen deze bijzonder volatiele en tegenstrijdige verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede, legde u incoherente verklaringen af over het tijds kader waarbinnen uw gedwongen rekrutering plaatsvond. U vermeldde dat u voor de eerste keer werd gerekruteerd door de taliban en dat de eerste bedreiging plaatsvond in de madrassa ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek (NPO, p. 17). Vijftien à twintig dagen later benaderden ze u nogmaals om te vragen waarom u nog niet was ingegaan op hun eis om voor hen te komen werken en om te zeggen dat u nog drie dagen kreeg om u bij hen te voegen. Op dit moment zou u dus de tweede bedreiging ontvangen hebben (NPO, p. 19). Dit zou betekenen dat u na de tweede bedreiging nog maanden in Afghanistan zou verbleven hebben. Later verklaarde u echter dat u een week na de tweede bedreiging het land ontvlucht bent (NPO, p. 20). Dit tijds kader klopt allesbehalve. Deze incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, daar minstens van u kan worden verwacht dat u coherent kan vertellen over het tijds kader van de bedreigingen die er voor hebben gezorgd dat u Afghanistan bent ontvlucht.

Ten derde, legde u incoherente verklaringen af over de tijdsperiode die u nog in Afghanistan zou verbleven hebben nadat de taliban u van spionage voor de overheid zouden beschuldigd hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de taliban een maand voor uw vertrek naar uw huis kwamen omdat ze een slaapplek zochten (NPO, p. 13 & 21). Uw vader weigerde hen in huis te nemen (NPO, p. 13 & 22). De dag erna vond een inval plaats in een huis van de taliban in uw dorp (NPO, p. 13). Het initiatief voor deze inval lag bij de voormalige overheid (NPO, p. 22). Een week erna kwamen de taliban naar uw huis en beschuldigden ze u en uw gezin ervan informatie te hebben doorgespeeld naar de overheid, wat de aanleiding voor de inval zou zijn geweest (NPO, p. 13 & 23). Dit zou betekenen dat u nog ongeveer drie weken in Afghanistan zou hebben verbleven nadat u van spionage beschuldigd werd door de taliban. Dit valt niet te rijmen met wat u hierover later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde. U verklaarde immers aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u was gevlucht uit Afghanistan een week nadat u door de taliban beschuldigd werd van spionage (NPO, p. 23). Het gegeven dat u zulke incoherente verklaringen aflegde over het tijdsverloop tussen het moment waarop u door de taliban beschuldigd werd van spionage en uw vertrek uit Afghanistan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gelet op de ernst van deze beschuldiging, daar het één van de redenen is waarom u uw land bent ontvlucht (NPO, p. 13 & 23), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen doorheen het persoonlijk onderhoud.

Bovendien zijn uw verklaringen over het handelen van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan hoogst onwaarschijnlijk in de door u geschetste context. Vooreerst verklaarde u dat de taliban u gedwongen trachtten te rekruteren. Nadat ze u een eerste keer in de madrassa aanspraken om u gedwongen te rekruteren, mocht u gewoon naar huis gaan om alles met uw vader te bespreken. Daarna wachtten de taliban vijftien à twintig dagen vooraleer ze u nogmaals benaderden om u te vragen waarom u niet was ingegaan op hun eis om u bij hen te voegen. U kreeg toen drie dagen de tijd om zich aan te melden, maar ging hier niet op in (NPO, p. 19). Daarnaast gaf u aan dat de taliban u ervan beschuldigden een spion te zijn voor de overheid omdat uw vader geweigerd had hen onderdak te geven en omdat u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen, en er nadien een inval van de overheid op een huis van de taliban plaatsvond in uw dorp (NPO, p. 13 & 22-23). U gaf aan dat de taliban hiervoor bij jullie thuis waren gekomen om te vertellen dat ze na onderzoek hadden vastgesteld dat jullie gespioneerd hadden voor de overheid (NPO, p. 13 & 23). Uw vader trachtte uit te leggen dat jullie dit niet hadden gedaan en volgens uw verklaringen accepteerden de

taliban deze uitleg niet (NPO, p. 22-23). Uit uw verklaringen bleek verder niet dat er toen nog iets was gebeurd, noch dat jullie door hen werden gestraft. U gaf voorts aan dat u, nadat u voor de tweede maal door de taliban benaderd werd om u bij hen te voegen, nog een week thuis ondergedoken leefde alvorens u uit Afghanistan vluchtte. De taliban kwamen in die week tweemaal bij u thuis langs omdat ze op zoek naar u waren maar doorzochten hierbij het huis niet, noch bestraffen zij uw familie (NPO, p. 19-20). Dergelijke vrijblijvende handelswijze van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan, waarbij ze tijdens hun eerste twee pogingen om u gedwongen te rekruteren weinig doortastend te werk gingen en tijdens hun daaropvolgende huisbezoeken - hoewel u niet was ingegaan op hun vraag om u bij hen te voegen, en ze u en uw familie ervan beschuldigden te spioneren voor de overheid - niet eens de moeite deden om jullie huis te doorzoeken of uw familie te bestraffen, is weinig logisch en bijzonder vreemd in de door u geschetste veiligheidscontext. U verklaarde immers dat (i) de dorpelingen door de taliban geslagen, meegenomen en/of gearresteerd werden wanneer ze de door de taliban opgelegde regels niet volgden (NPO, p. 12-13); dat (ii) de families van deze personen ook slecht behandeld werden; dat (iii) de taliban jongens die stopten met naar de madrassa te gaan nadat de taliban er kwamen prediken, thuis gingen halen en meenamen om samen te vechten (NPO, p. 17); en dat (iv) mensen die er door de taliban van werden beschuldigd te hebben gespioneerd voor de overheid op dezelfde dag door de taliban gedood werden (NPO, p. 21). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Redelijkerwijze kan er dan ook verwacht worden dat de taliban reeds voor uw vertrek verregaande stappen zouden ondernomen hebben tegen u en uw familie, en dat zij ten minste jullie woning doorzocht zouden hebben wanneer zij bij u thuis langskwamen. De uitleg die u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verschaftte voor het gegeven dat de taliban jullie huis niet konden of mochten doorzoeken bij hun twee huisbezoeken voor jullie vertrek, nl. dat ze pas bij een derde huisbezoek het recht hadden om uw huis te doorzoeken omdat ze dan een document van het district kregen dat hen toeliet dit te doen (NPO, p. 20), raakt bovendien kant nog wal. Het houdt immers geen steek dat de taliban die verwikkeld waren in een jarenlange gewapende strijd met de voormalige overheid hen net tot hun vijand, de overheid, zouden gewend hebben om toestemming te vragen om een huiszoeking uit te voeren bij iemand die ze nota bene verdachten van samenwerking met diezelfde overheid. Het gegeven dat de vrijblijvende handelswijze van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan, niet te rijmen valt met de door u geschetste handelswijze van de taliban en de manier waarop dit wordt beschreven in de landeninformatie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte, valt uw eigen gedrag nadat de taliban u trachtten gedwongen te rekruteren niet te rijmen met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde immers dat de taliban u tweemaal hebben benaderd om voor hen te werken nadat u bent gestopt met naar school te gaan (NPO, p. 17). Nadat ze u een eerste keer in de madrassa aanspraken om u gedwongen te rekruteren, benaderden de taliban u vijftien à twintig dagen later nogmaals om u te vragen waarom u niet was ingegaan op hun eis om u bij hen te voegen. U kreeg toen drie dagen de tijd om zich aan te melden (NPO, p. 19). Volgens uw verklaringen nam uw vader de rekruteringspogingen heel serieus, aangezien hij boos werd toen u thuiskwam en vertelde dat u voor de eerste keer benaderd was door de taliban in de madrassa. Toen u hem vertelde wat er was gebeurd, gaf hij namelijk aan dat u voorzichtig moest zijn en dat u zeker niet mocht meegaan met hen omdat de taliban wreed zijn (NPO, p. 19).

Uit uw verklaringen blijkt dat u pas gestopt bent met naar de madrassa te gaan nadat de taliban u voor de tweede keer benaderden (NPO, p. 19). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u na de tweede keer dat de taliban u trachtten gedwongen te rekruteren nog een week thuis verbleef voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 19-20 & 23-24). Het gegeven dat u tussen het eerste en het tweede moment dat de taliban u benaderden, gewoon naar de madrassa bleef gaan en dat u na de tweede rekruteringspoging nog thuis bleef overnachten is bijzonder risicovol en weinig logisch in de door u geschetste context. Zo verklaarde u doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de madrassa gekend was door de taliban. U zei immers dat de talibanstrijder Mullah Daoud en zijn mannen vaak langskwamen om te prediken over de jihad, om te vragen of de studenten wouden samenwerken met hen en om te praten over vechten tegen de ongelovigen (NPO, p. 14-16). U schetste ook een duidelijk beeld van de taliban als zijnde uiterst wreed (NPO, p. 19). Ze sloegen en arresteerden mensen die hun regels niet volgden en ze vielen ook hun families aan (NPO, p. 12). Als mensen weigerden mee te gaan met hen, dan kwamen de taliban achter deze mensen aan om hen te slaan of vast te houden (NPO, p. 12-13 & 17). Tenslotte valt uit uw verklaringen af te leiden dat de taliban op de hoogte waren van de woonplaats van uw gezin, aangezien ze doorheen uw leven vaak kwamen aankloppen met de vraag om te overnachten (NPO, p. 10-11, 13 & 21) en ze ook langskwamen toen ze u en uw gezin ervan verdachten gespioneerd te hebben voor de overheid (NPO, p. 13 & 23). Redelijkerwijze kan er dan ook van u en uw vader worden verwacht, gezien hij de situatie ernstig nam, dat jullie er alles aan zouden hebben gedaan om te verhinderen dat u nog naar de madrassa – de plaats waar u benaderd werd door de taliban – terugging, en dat jullie, gezien de taliban op de hoogte waren van jullie woonplaats en jullie ervan verdachten te spioneren voor de overheid, na deze tweede rekruteringspoging er alles aan zouden gedaan hebben om het huis te verlaten, hetzij door het land te verlaten, hetzij door te overnachten bij

vrienden of familieleden. Dit alternatief bleek immers beschikbaar, daar uw broers en zus bij uw paternale oom wonen (NPO, p. 6-7). Bijkomend is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat uw twee broers op dit moment nog altijd naar de madrassa gaan, zeker aangezien u verklaarde dat dit dezelfde madrassa was waar u tweemaal werd benaderd door de taliban om voor hen te werken (NPO, p. 8). Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees en het gegeven dat uw broers momenteel nog altijd naar de madrassa gaan verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen ten opzichte van wat u had verklaard bij de DVZ omtrent de job van uw vader. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader voor de burgerlijke politie werkte (DVZ verklaring, d.d. 22/10/2021, p. 12). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of uw vader banden had met de voormalige overheid, een vraag die u stellig negatief beantwoordde (NPO, p. 9). U gaf verder aan dat uw vader landbouwer was en dat uw vader gedood werd tijdens een gevecht tussen de overheid en de taliban toen hij in een taxi onderweg was naar de markt in de bazaar (NPO, p. 3 & 9). Dit had derhalve niks te maken met een potentiële job als politieagent. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet wist hoe ze bij de DVZ tot de vaststelling zijn gekomen dat uw vader voor de burgerlijke politie werkte en dat ze u misschien verkeerd begrepen hebben (NPO, p. 25). Deze verklaring overtuigt allerminst, daar het verschil tussen een landbouwer en een politieagent beduidend is en het weinig plausibel is dat de autoriteiten bij de DVZ u op zodanig aanzienlijke wijze zouden hebben misverstaan. U had bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat uw verklaringen er aan u werden voorgelezen (NPO, p. 2 & 3). Het spreekt voor zich dat zulke flagrante tegenstrijdigheid over het profiel van uw vader, uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Bijkomend, dient te worden opgemerkt dat de dood van uw vader geen link vertoont met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde immers dat uw vader werd gedood in een vuurgevecht tussen de overheid en de taliban toen hij in een taxi onderweg naar de bazaar was om boodschappen te halen voor uw gezin. Dit gebeurde ongeveer twee of vier maanden na uw vertrek (NPO, p. 3 & 7 & 9). Dit betreft echter een blote bewering. Zelfs indien het CGVS geloof zou kunnen hechten aan de dood van uw vader, quod non, blijkt hieruit geenszins dat u en uw vader gevisieerd of vervolgd werden door de taliban. U verklaarde namelijk dat uw vader het slachtoffer werd van willekeurig geweld, daar het geen persoonlijke aanval op uw vader behelsde en hij omkwam tijdens een aanval van de taliban op een veiligheidspost van de overheid (NPO, p. 3 & 9). U gaf bovendien expliciet aan dat u en uw gezin geen problemen hebben ondervonden met de taliban in het kader van de dood van uw vader (NPO, p. 10).

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. De taskara van uw vader zegt hoogstens iets over zijn identiteit en de familieband die tussen jullie bestaat, doch worden deze elementen evenmin in vraag gesteld. Uit de voor u voorgelegde documenten blijkt dus geen link met de door u aangehaalde vrees en feiten.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “Afghanistan Country Focus” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina* betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de Taliban wegens zijn lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving. Hij is op jonge leeftijd in september 2021 in België aangekomen. Hij legt in zijn aanvullende nota bewijzen van tewerkstelling, een getuigschrift van zijn werknemer en een identiteitsbewijs neer, evenals een schoolattest en een brief van zijn werkgever. Er kan volgens hem worden aangenomen dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn tewerkstelling en vriendschappen een impact heeft op de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt.

Verder is zijn klederdracht allerm minst Afghaans. Hij loopt het risico om onder de aandacht van de taliban te komen, hetzij op doorreis of bij terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jongvolwassene lang genoeg uit het land is geweest om als verwesterd beschouwd te worden. Er kan volgens hem worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was ongeveer 20 jaar oud toen hij in België is aangekomen. Verzoeker heeft als kind en ook als jongvolwassene in Afghanistan gewoond. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds september 2021 in België heeft verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 8) en bevestigt dit nogmaals ter terechtzitting. Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België, die hij staft met documenten, aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker verder nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Verzoeker moet verder de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger

gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker met de verwijzing naar zijn terugkeer uit Europa en zijn vlucht voor daesh dienstige persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in zaak RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP